

de den 10. oktober truffet en beslutning underhånden gående ud på, at det arrangement, som skulle have været afholdt i dag, blev flyttet til Arken den 13. november i samarbejde med Rushdie; ingen havde fået det at vide før offentliggørelsen i går eller i forgårs.

Så kunne vi alle sammen i dag have haft denne debat i glæde og stolthed over, at vi ikke lod os bøjede, i glæde og stolthed over, at Salman Rushdie kunne gå rundt med nissehue på på natværtshuse i Danmark.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil stille et spørgsmål til hr. Torben Lund – for det er jo det, vi skal her – og vil i øvrigt takke statsministeren for, at han dog i det mindste repeterede, at vi i Danmark ikke anerkender regeringer, men anerkender lande.

Når hr. Torben Lund har fået oppet sig så meget, at han siger, at nu vil i hvert fald Socialdemokratiet – jeg går ud fra, at hr. Torben Lund i virkeligheden taler på hele regeringens vegne – også begynde at diskutere at tale med oppositionen til Irans regering, så håber jeg, hr. Torben Lund har ret, og at det er hele regeringen, der vil gøre det, og at vi herefter også kan få lov til at tale med dem officielt, i de officielle mødelokaler, om jeg så må sige, og at vi ikke som indtil nu, hver gang der var nogen fra oppositionen i Iran på besøg i Danmark, har skullet tage dem ind på vores private kontorer, hvor det har skullet være sådan noget tys-tys, hvor vi ikke fik lov til at tale rigtigt med dem, hvor de ikke fik lov til at få foretræde for udvalgene, og hvor ministrene ikke ville mødes med dem.

Det er det, jeg gerne vil bede hr. Torben Lund bekræfte.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hidtil har regeringen jo bedt os om at lade være med at tale med de alternative demokratiske bevægelser, som er i eksil i forhold til Iran, og derfor er jeg da glad for at konstatere, at de samtaler, jeg har ført med dem, altså nu også bliver lyst i kuld og køn af regeringen, som hidtil har bedt os om at lade være med at tale med disse folk. Det vil vi så fortsat gøre.

I forbindelse med hr. Torben Lunds tale, som jo gik ud på, at vi havde ført så stille et diplomati – omkring Rushdie f.eks. – at det ikke var blevet hørt, må jeg minde om, at de årlige taler, den danske regering holdt i FN, udtrykte en klar

fordømmelse af præstestyret, og at statsminister Poul Schlüter i februar 1992, som hr. Torben Lund nævnte det, om Salman Rushdie-sagen sagde:

»Dødsdommen over Salman Rushdie er i fundamental strid med almene humanitære principper og dertil en krænkelse af de principper, som gælder for forbindelsen mellem suveræne stater. Regeringen vil fortsat følge denne sag og i samråd med andre lande handle, som vi i fællesskab vurderer vil være af den største virkning. Dødsdommen over Salman Rushdie er en handling, som ligger langt ud over det forenelige med de mest grundlæggende menneskerettighedsprincipper.«

Det var en ganske klar og utvetydig fordømmelse af præstestyret og fatwaen, som kom fra den borgerlige regering.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Tak til fru Kirsten Jacobsen for den korte bemærkning! Der var vist ikke noget spørgsmål i det.

Til fru Annette Just vil jeg sige, at vi mener det bestemt alvorligt, når vi nu siger, at vi vil gå i en tættere dialog med de oppositionsgrupper, der bygger deres indsats, deres holdning og deres arbejde på respekt for menneskerettighederne, og som arbejder på at få et demokrati i Iran.

Der er også socialdemokratiske politikere, der har mødt medlemmer af de grupper, som fru Annette Just her har omtalt. Og jeg går ud fra, at når nu regeringen stemmer for – det regner jeg da med – den dagsorden, som regeringspartierne har foreslået, er det også udtryk for, at regeringen vil følge den opfordring, der ligger i dagsordenen, til at gå i en tættere dialog med de pågældende oppositionsgrupper og -kræfter.

Så vil jeg sige til hr. Per Stig Møller, at jeg synes, at det, hr. Per Stig Møller her netop læste op, jo var det bedste udtryk for, at der var tale om nogle ord ved visse lejligheder, men bestemt ikke om handling.

Jeg står her med et debatindlæg, som hr. Uffe Ellemann-Jensen havde i Politiken den 5. juli 1992, et debatindlæg, som kom ganske kort tid efter, at Salman Rushdie havde besøgt København inviteret af PEN-Klubben. Heri siger hr. Uffe Ellemann-Jensen, at arrangørerne, da man spurgte, om det var en idé at mødes med regeringen eller regeringsmedlemmerne, fik at vide, at en afvejning af fordele og ulemper måtte føre